

„... ha élünk az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg.
Tehát akár élünk, akár meghalunk az Úréi vagyunk.” (Róma 14;8)

Lavotta Kamilla 1940-2003

Krisztusban Kedves Testvéreim! Végtiszteességtevő Gyülekezet!

Nekem jutott az a szomorú feladat, hogy Lavotta Kamilla igazgatónő sírjánál, hamvai mellett búcsúszavakat mondjak a Biharkeresztesi Egyházközség és a Gárdonyi Zoltán Református Zene- és Művészeti Iskola nevében, mert élete utolsó 6 évét Isten összekötötte a református egyházzal és a református iskolaüggyel. Isten az ő életét is eszközzé tette abban, -bár katolikus volt-, hogy Biharkeresztesen 1997-ben az összefogás jelképeként létrejöhessen a Tiszántúl első református zeneiskolája.

Nemes lélektől veszünk búcsút, amikor Lavotta Kamilla testvérünkötől búcsúzunk, aki a 37 évig tartott, sok fáradtsággal együtt járó püspökladányi zeneiskola igazgatása után nyugalomba vonult – hiszen ez alatt az idő alatt indította el a zenei oktatást Földesen, Nádudvaron és Sárrétudvariban is -, de amikor többek biztatására felkerestem, hogy segítsen a biharkeresztesi református zeneiskola elindításában, ő habozás nélkül jött, és segített. Segített számbavenni, hogy mire van szükség ahhoz, hogy minden feltétele biztosított legyen a 125, tíz tanszakra jelentkező leendő zeneiskolai tanuló tanításának. Elkészítette a pedagógiai programot, a Szervezeti és Működési Szabályzatot és kilenc tanszakra keresett tanárokat Debrecenben és környékén, a volt tanítványai közül is. A hegedűtanszakon a tanítást maga vállalta, amit lelkesen végzett, hiszen mindene volt a hegedűtanítás, és lett egy jó összetételű, lelkesen együtt dolgozni tudó, kis tanári kar, akik az új kihívásoknak igyekeztek mindenben megfelelni. Kamilla vezetésével nemcsak a különböző hangszerek oktatását vállalták, hanem példaadóan szolgálva nevelték is a határ menti kis bihari településekről jelentkező gyermekeket, hogy Isten-adta tehetségük kibontakozhassék, hogy nemesebbé váljék életük és gondolkodásuk.

A vele együtt töltött hat év, csodálatos hat év volt, mert újra és újra átéljük, hogy „VALAKI” előttünk járt, AKI nyitotta előttünk a kapukat. Szinte hihetetlennek tűnik a mai ember számára, hogy mennyire igaz Isten Igéje, ahogy olvashatjuk a Korinthusi első levélben: „NEM HIÁBAVALÓ A MI MUNKÁNK AZ ÚRBAN” Nem volt hiábavaló az ő élete és munkája sem, mert Istentől kapott talentumait sok tanítványa javára és Isten dicsőségére kamatoztatta. Soha nem dorgálta megalázón tanítványait, hanem szeretettel és sok türelemmel foglalkozott velük, még a tanórákon kívül is, önzetlenül, és ha kellett nyáron is. Ezért szerették őt. Szeretetteljes egyénisége, az a légkör, amit ki tudott alakítani maga körül, segített kibontakozni tanítványai tehetségét, de segítséget jelentett az általa felkarolt fiatal tanárok számára is. Mély hatást gyakorolt mindenkire, akik környezetében lehettek. Egyszerűsége, alázatos, önfeláldozó szeretete tiszteletet ébresztett mindenkiben. Szakmai vezetése biztosságot adott, példás volt. Szerették kollegái is a jókedvű, velük együtt nevetni tudó, megértő vezetőjüket. De szerették őt a szülők is, mert elhivatásból fakadó zenepedagógusi munkája pozitív irányba formálta gyermekeik életét. Így növekedett az érdeklődés Biharkeresztesen és környező falvakban a református zeneiskola iránt, és évről évre növekedett iskolánk tanulóinak száma. Ma már a duplájánál is többen vannak, mint az elindulás évében. Köszönhető ez annak, a kitaró és céltudatos munkának is, amit ő végzett közöttünk. A sok imádság meghallgatásra talált. Meghallgatta a mi élő Urunk imádságainkat, és áldást küldött rá, ránk és az iskolára, mert egyetértés, harmónia volt közöttünk.

Az ő munkájának az elismerését is jelentette, és nagy örömmel fogadta a különböző városi, vagy egyházi ünnepségekre az iskolánk tanulóinak meghívását, aminek mindig lelkesen és lelkesítve tett eleget.

Még örülhetett annak, hogy a három évvel ezelőtt hagyományteremtő szándékkal elindított gyermeknéptánc találkozók folytatódnak, de már súlyos betegsége miatt nem vehetett részt szeptember 6-án a III. Bihari Regionális Gyermeknéptánc Találkózón, bár a résztvevőknek elkészített díszokleveleket még ő írta alá.

Két hónapja a klinikára került, ahol egy életmentő műtéten esett át, de végső soron már nem lehetett rajta segíteni. A klinikán szinte naponként látogatta valaki a lelkészek, vagy az iskola tanárai közül, sőt a tanítványai is hálás szeretettel. Vittük a bátorító isteni ígéreket, ígéket és együtt imádkoztunk vele nyomorúságában. De az állapota egyre súlyosbodott. Utolsó napjaiban már nem tudtunk vele beszélni. Utoljára az ágya mellett állva, a nagy szenvedését látva és a kezét fogva, csak azért imádkoztam, hogy rövidítse meg az Úr az ő szenvedésének napjait, könyörüljön rajta és vegye magához, hogy majd láthassuk őt újra örök örömben, fájdalom és nyomorúság nélkül az Ő országában, aki futását elvégezte, a hitet megtartotta és végezetül eltételezett neki az igazság koronája.

Legyen hűsége, nemes lelkülete példa előttünk. Bocsássuk el őt Isten akaratában megnyugodva és folytassuk a ránk bízott munkát mi is hittel, hogy ne legyen az soha hiábavaló! Lavotta Kamilla testvérünk emléke legyen áldott mindannyiunk szívében! Nyugodjék békében!

Nagy Gyula ny. lelkipásztor
Debrecen, 2003.09.19.